

הסיפור שלי

סיפור מעורך השראה
לשולחן השבת

לזכות שמואל אליהו הכהן וזוגתו שרה יסכה ולדיהם:
שירה, אוריאל מנחם הכהן, הילה, אילה שיחיו אייזנברג
יהושע וזוגתו דינה ובנם מנחם איתן שיחיו גוטמן

חסיד חב"ד

הרב חיים זאב בומזר



בביתנו. היא התגוררה בניו ג'רזי, אבל היא הגיעה לברוקלין לפגישה עם רופאה שתוכננה להתקיים למחרת בבוקר. אותה רופאה, אישה פיליפינית מבית הרפואה קלדוניאן, נחשבה למומחית בתחום זה.

מסרתי לבתי את מה שהרבי אמר, אך היא שאלה, "ומה בנוגע לפגישה עם הרופאה מחר? מה נעשה?"
עדיין לא הייתי עד כדי כך חסיד אז, ואמרתי, "בסדר, אקח אותך לרופאה".

למחרת לקחתי אותה לרופאה, ואחרי שהיא יצאה מהבדיקה היא אמרה, "אבא, אני לא מבינה מה קורה כאן. הרופאה אמרה שאם אכנס למיטה למשך שבעת החודשים הבאים, יש סיכוי טוב שאלד תינוק חי".

מה תגידו על זה? הרופאה הגיעה לאותה מסקנה - היא שבה ואישרה את מה שהרבי כבר ידע לומר לנו!

אתי נשארה בביתנו במשך שבעת החודשים הבאים, וברוך ה', ילדה תינוקת בריאה.

אחרי המאורעות הללו נהיינו, הרב קוטלרסקי ואני, חברים קרובים עוד יותר, והוא החל לעודד אותי להגיע להתוועדויות של הרבי. בהתחלה דחיתי אותו - זה פשוט לא היה הסגנון

«

שמי הוא חיים זאב בומזר. הוסמכתי לרבנות על ידי הרב משה פיינשטיין וגם על ידי הרב יוסף בער סלובייצ'יק בישיבה יוניברסיטי, שם גם קיבלתי תואר בחינוך יהודי. במשך ארבעים שנה, עד לפרישתי בשנת תשנ"ה (1995), כיהנתי כרבה של קהילת 'ישראל הצעיר' באושען פארקוויי, וכמרצה לתלמוד בישיבה יוניברסיטי. אני מזכיר זאת כדי להדגיש שהמסלול הלימודי והמקצועי שלי היה בחוגי ה"מודרן אורתודוקס" במובהק, ועם זאת אני מחשיב את עצמי לחסיד חב"ד. הייתי רוצה לספר כיצד קרה הדבר.

הכל התחיל לפני כשלושים וחמש שנה, כאשר התיידדתי עם הרב משה קוטלרסקי, שעבד במסגרת ה'מרכז לענייני חינוך' - הזרוע החינוכית של ארגון חב"ד העולמי - הכפוף לרבי מליובאוויטש.

באותו זמן בערך, עברה בתי הבכורה, אסתר, תקופה קשה. היא התחתנה עם אברך נפלא, כהן, תלמיד חכם אמיתי, והם ניסו להקים משפחה. אבל אחרי כל פעם שהיא נכנסה להיריון, היא הייתה מפילה. זה קרה פעם, פעמיים, שלוש ובכל פעם - שברון לב.

ואז היא נכנסה להיריון בפעם הרביעית - היה זה בשנת תשמ"ג (1983) - וכולנו עצרנו את הנשימה. שיתפתי בדאגותי את הרב קוטלרסקי. "בתי בחודש השני להריונה, ועוברת עליה תקופה מאוד לא קלה", סיפרתי לו.

"למה שלא תכתוב מכתב לרבי?", הוא שאל.

אמרתי, "משה, מעולם לא עשיתי משהו כזה... אני אפילו לא מכיר את הכללים הרשמיים, איך נהוג לכתוב מכתב לרבי". כלומר, לכתוב "כבוד קדושת אדמו"ר" פשוט לא היה חלק מאוצר המילים שלי. אך הוא הבטיח לסייע לי, והסכמתי. בסופו של דבר, מה לא הייתי מוכן לעשות למען בתי?

כתבתי מכתב שהוכנס למשרדו של הרבי. הרב ליבל גרונר, מזכירו של הרבי, אמר שייקח כיומיים, שלושה, עד שאקבל תשובה, אבל בקושי חלפה שעה אחת, וכבר יצאה תשובה! הרבי אמר, "שתישאר במיטה במשך שבעת החודשים הקרובים, ותלד זרעא חיא וקיימא" [תינוק בריא ושלם].

במקרה, כאשר קיבלתי את תשובת הרבי, בתי שהתה

שלי - אך בסופו של דבר הסכמת. הושיבו אותי ממש מקדימה, ובין השיחות, נתנו לי כוסית יין כדי לומר 'לחיים' לרבי. בירכתי על היין ולגמתי טעימה קטנה ביותר, משום שאני אלרגי ליין. כאשר אני שותה כמות ממנו אני נכנס למצב של הלם ומאבד את ההכרה, ולכן אפילו בפסח - כאשר יש חיוב לשתות ארבע כוסות של יין - אני משתמש במיץ ענבים. הרבי ראה שאיני שותה, וסימן לי שאשתה עוד. אמרתי 'לחיים', ולקחתי עוד לגימה קטנה. אבל הרבי שוב סימן שאשתה יותר. הרב קוטלרסקי גם דחק בי, "עשה מה שהרבי אומר".

"אני מקווה שיש כאן פרמדיק זמין", אמרתי, ושתיתי את כל הכוס.

1...שום דבר לא קרה. לא האמנתי שלא הופיעו התסמינים הרגילים - היה זה כאילו שבנוכחות הרבי, הייתי מוגן ומחוסן. אחר כך התחלתי להגיע להתוועדויות לעתים קרובות מאוד, וגם נוצרה היכרות ביני לבין הרב חיים מרדכי חודקוב, שהיה ראש לשכתו של הרבי. הוא התעניין מאוד בכל הנוגע למה שקורה בעולם הרבנות ובעולם הישיבות באמריקה, ואני הייתי חלק מאותו עולם. נפגשנו לעתים קרובות מאוד. בכל פעם שהייתי מגיע ל-770, הרבי היה מחייך אלי ומברך אותי לשלום בחמימות, תוך כדי כניסתו או יציאתו מבית הכנסת.

בשנת תשמ"ז (1987), על פי בקשתו של הרבי, נסעתי לרוסיה וביליתי שם שבועיים שבמהלכם שימשתי כשליחו של הרבי, לכל דבר ועניין. מאחר שבאותה תקופה לא היו רבנים במוסקבה, משימתי הייתה לוודא כי מסמכי הגירושין - הגטים - יונפקו על פי כל דרישות ההלכה, כדי שהנשים הגרושות יוכלו להתחתן מחדש, ולא יישארו עגונות. התבקשתי גם לוודא שגירורים שהיו אמורים להתבצע, ייערכו בהתאם לדרישות ההלכה.

חב"ד הייתה למעשה הארגון היחיד שהיה פעיל בשעתו ברוסיה, ודאג לשמור על גחלת היהדות בברית המועצות. במהלך שבעים שנות השלטון הקומוניסטי, אחוז גדול מהיהודים פשוט שכחו על אודות יהדותם. שבעים שנה זהו זמן ארוך, אולם, חב"ד היו פעילים בשימור היהדות לכל אורך השנים הללו, גם בזמנים שהדבר היה כרוך בסכנה נוראית.

למרות שזמן קצר אחר כך אירע הג'לסנוסט', שבישר על חופש מידע רב יותר, ובסופו של דבר על קריסתה ופירוקה של ברית המועצות, עם זאת, בשנת תשמ"ז (1987) כניסתם של יהודים דתיים למדינה עדיין הייתה חוויה מורטת עצבים, במיוחד עבור מי שנושא עמו מטען של זוגות תפילין, ציציות, ומצות. אותי ואת אשתי הם עכבו במשך שש שעות בשדה התעופה וערכו חיפושים יסודיים בחפצינו, לפני שהותר לנו להיכנס. טענתי שאני פרופסור לספרות יהודית, והוזמנתי

למסור הרצאות בפני קבוצות שונות. זו לא הייתה טענה שקרית - אכן מסרתי הרצאות תורניות - אולם, המטרה העיקרית שלשמה הגעתי הייתה להשפיע על היהודים, להנפיק גטים כשרים, ולערוך גירורים.

לצורך הליך הגירור, נזקקנו למקווה כשרה - אותה היה צורך לנקות, ולמלא מחדש במי גשמים. היה זה בחודש סיון, בימות הקיץ, וחששנו שניאלץ לחכות זמן רב עד שאוצר מי הגשמים יתמלא, אך באחד הימים התקדרו לפתע השמיים, ובמשך שעות ירדו גשמים כבדים. כאשר פסק הגשם והשמש שוב יצאה, גילינו שהמקווה התמלאה במים.

אחרי ששבתי מהנסיעה, דיווחתי לרבי על פרטי הנסיעה, והזכרתי כי כאשר נפגשתי עם אנשים ברוסיה, הצגתי את עצמי כ'חסיד של הרבי מליובאוויטש', אך אף פעם לא כ'חסיד חב"ד'.

בתגובה אמר הרבי, "הגיע הזמן שתצהיר כי אתה חסיד חב"ד". אמרתי לרבי, "אני לא יודע אם אני אכן כזה, אבל אני בטוח באלף אחוז שאני חסיד של הרבי".

"הגיע הזמן", שב הרבי ואמר.

מאז התחלתי לומר, "אני חסיד חב"ד".

הרב ד"ר חיים זאב בומזר, חבר וותיק באגודת הרבנים בארצות הברית, ורבה של קהילת 'ישראל הצעיר' באושען פארקוויי במשך ארבעים שנה, נפטר בשנת תשע"ג (2013). הוא רואיין בביתו בברוקלין בחודש סיון תשס"ט (2009).

לזכות אבינו היקר הרב יעקב שי' מינסקי ולעילוי נשמת אמנו היקרה מרת שיינא באשע בתיה ע"ה הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויוכבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תשכ"ט (1969) — במכתב למאיר אזולאי, אז חייל בצה"ל, ציין הרבי כי כשם שבצבא, רואים במוחש כיצד 'כל ישראל ערבים זה לזה', וכיצד הצלחת הצבא כולו תלויה בהנהגתו של כל חייל פרטי, הרי כך הדבר גם ברוחניות: שמצווה ומעשה טוב של אחד, בכוחה להכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות (כפסק הדין הידוע של הרמב"ם בהלכות תשובה). הרבי מדגיש כי התחזקות שלו ושל חבריו במילוי ציוויי ה' - ובפרט מצוות תפילין, המסוגלת להרתעת האויב - בכוחה למנוע אבדות נפש ולהנחיל ניצחון על האויב! ז' כאלול.

1 אגרות קודש, כרך כו, עמ' קצא

ההקדשות שלכם מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי.

לפרטים נוספים ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org

פריקט של



JEWISH EDUCATIONAL MEDIA

sipursheli@jemedi.org | myencounterblog.com | 03-9608018

784 Eastern Parkway | Suite 403 | Brooklyn, NY 11213

© כל הזכויות שמורות 2015